

ældremagt, lige saa lidt tillader den ham at være sine Stifbørns Værge uden Samtykke af „næste Frænder eller Øvrigheden“ (D. L. 3—17—9), og følgelig bør Moderens Værgemaal ikke berøres af Ægteskabet.

Forslagets § 2 indeholder Regler for Kvinders Beskikkelse til Værger og Kuratorer. At Overtagelse af Hvervet som Kurator altid kræver særlig Beskikkelse, og at der ikke til Kuratelet gælder en tilsvarende paa Slægtskab grundet Adkomst-Orden som til Værgemaal efter D. L. 3—17—2 („Værgelisten“), stemmer med almindelige Regler, dog at der i Praksis er Tilbøjelighed til at tage for god en Medvirken af den hidtilværende fødte Værge til den mindreaariges Retshandler. Hvad derimod Værgemaal angaar, kunde det Spørgsmaal rejses, om Beskikkelse hertil burde have det Omfang, som §§ 1—2 ville føre med sig, nemlig at der for Kvinder ikke kendes andre fødte Værgemaal end Enkens, den fraskilte og fraseparerede Hustrus og Moderens udenfor Ægteskab over deres egne Børn, men at alt andet kvindeligt Værgemaal er beskikket (eller testamentarisk). Der kunde være Tale om en Omarbejdelse og Udvidelse af Værgelisten i D. L. 3—17—2, saaledes at den umyndiges kvindelige Slægtninge indsattes deri. Af Hensigtsmæssighedshensyn maa man imidlertid rettest undlade at komme ind herpaa. Resultatet maatte blive, enten at man maatte give et af Kønnenes Adkomst et Fortrin, der i sig kunde siges at indeholde en Ubillighed, eller at man maatte tage sin Tilflugt til Kriterier, der ere uden virkelig Værdi i det Valg, hvormod der her er Spørgsmaal. Dertil kommer, at den Pligt til at modtage Værgemaal, der er Rettens Modstykke, utvivlsomt udenfor det nærmeste Forhold, nemlig til eget Barn, ofte vilde være Kvinder endnu mere ubelejlig, end den er Mænd.

Man har derfor indskrænket sig til i § 2 foruden Hovedreglen i 1ste Stykke at udtale følgende tre Ting om Kvinders Adkomst til gennem Beskikkelse at opnaa Værgemaal udenfor de af § 1 omfattede Tilfælde: 1) At Moderen til det ægte Barn er nærmest til at beskikkes, naar anden Værge end den med hende samlevende Fader udkræves; 2) at den forlattede Hustru kan beskikkes til Værge for det under hendes Forsorg værende ægte Barn, uden at Faderens Ret derfor er til Hinder — om begge disse Tilfælde gælder det, at de ikke paa samme Maade som Tilfældene efter § 1 egne sig til at danne Værgemaalstilfælde for Moderen uden Beskik-

kelse, fordi selve Forudsætningerne for deres Indtræden først maa være Genstand for særlig Afgørelse —; og 3) at den Kvinde, der er nærmere eller lige saa nær i Slægt med en umyndig som den Mand, der efter Værgelisten skulde være Værge, kan foretrækkes af Øvrigheden, naar Forholdene give Grund dertil, selv om den paagældende Mand i og for sig ikke er ubrugelig til Værgemaalets Overtagelse. Hermed turde alle Parters Interesse, i alt Fald for Tiden, være bedst varetaget.

En naturlig Fortsættelse af de i det foregaaende omhandlede Regler danner Forslagets § 3. Forskrifterne i Lov, indeholdende Bestemmelser angaaende Forvaltningen af umyndiges Midler af 26. Maj 1868 § 11, hvorefter en Arvelader kan bestemme, hvilken dertil egnet Person der som Værge skal bestyre de Midler, han efterlader en umyndig, dog med Adgang for Skifteretten og den umyndiges nærmeste Slægt til at indbringe Spørgsmaalet om Bestemmelsens Forsvarlighed til Justitsministerens Afgørelse, foreslaas her gjort anvendelig ogsaa paa Indsættelse af Kvinder til saadant Hverv.

Et Omraade, paa hvilket den nyere Tids Kvindebevægelse med Føje har sin Opmærksomhed stærkt henvendt, er Forældremyndighedens Udøvelse over Fællesbørnene. De gældende Regler, hvorefter Faderen staar som den egentlige Indehaver af denne Myndighed, kan i mange Tilfælde virke som en haard Ubillighed imod Moderen. Ved almindelige Bestemmelser at gøre Forandring heri er imidlertid en Opgave af den største Vanskelighed. Saa godt som alle de Dispositioner, i hvilke Forældremyndigheden giver sig Udslag, staa nemlig i en mere eller mindre nær og uadskillelig Forbindelse med Ægtefællernes Økonomi, og saalænge Forholdet i langt overvejende Grad er det, at Manden, i alt Fald som Hovedperson, fortjener det fælles Udkomme, kan man ikke indføre en Ordning, hvis praktiske Resultat var at lade Hustruen træffe Bestemmelser og lade Manden betale. Og selv om de økonomiske Forhold i adskillige Ægteskaber forme sig mere eller mindre forskelligt fra den nævnte Hovedtype, vil det næppe være muligt at finde tilstrækkelig brugbare Holdpunkter for noget, der egner sig til at være ny Lovregel. Særlig gør det sig gældende, at et Krav om begge Ægtefællers Samstemmen til at udgøre en gyldig Beslutning er uanvendelig ved det store Flertal af de heromhandlede Bestemmelser, hvor Spørgsmaalet ikke staar paa at gaa til